

เพชรสีเพลิง

บทที่ 25

มีแต่สร้อยระย้าเท่านั้นที่สนใจว่า สหัทธ์ ขึ้นเรือมาด้วย แต่เพราะเธอวุ่นวายอยู่กับงานและผู้คน จึงไม่มีเวลาได้ตามหา บุญยงเป็นที่รู้จักของคนที่มาร่วมงานมากกว่านางสาว เขายิ้มแยม้มพูดคุยอยู่ในกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ เมื่อสร้อยระย้าโฉบเข้ามา ในระหว่างที่พี่ชายหนึ่งสบายอยู่ในกลุ่มของ ธิปไตยและลูกสาวทั้งสอง เธอต้องมองหน้า ธิปไตยเมื่อพี่ชายหันมาถามว่า

“สหัทธ์ไปไหนเสียล่ะ มาด้วยหรือเปล่า”

ไม่มีใครสนใจชื่อสหัทธ์ มันเป็นเพียงชื่อเรียกซึ่งอาจซ้ำกันได้ แม้กระนั้นความใส่ใจที่สร้อยระย้ามีต่อชายหนุ่มรุ่นน้องชายคนเล็กก็ทำให้เธอต้องเป็นกังวล

ถึงจะเคยว่าความทำอะไรตามใจตนจนเป็นนิสัย แต่สร้อยระย้ามีความรู้สึกจริงจังกับชายหนุ่มจนเริ่มจะกังวลว่า ธิปไตยเป็นมิตรกับครอบครัวของเธอมานานมากกว่าสิบปีแล้ว คงไม่เป็นการดีหากเขารู้ว่าเธอให้ความเอื้ออาทรคนที่เคยมีปัญหาหนักหนากันมาก่อน เธอเองป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเบื้องหลังของสหัทธ์ขึ้นมาบอกทุกคน

บุญยงจะคิดอย่างไรหากรู้ความจริงว่า แท้จริง สหัทธ์ไม่ได้มาจากเรื่องที่เขาถูกขึ้น ไม่ใช่คนที่เพื่อนเธอฝากฝังให้การรับรองให้มาทำงาน แต่เป็นคนที่เธอพบริมถนนในค่ำคืนหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าเป็นบุญหรือกรรมที่ทำให้เธอพอใจเขามากจนชวนมาทำงานด้วย แล้วสร้างเกราะห่อหุ้มปกป้องคุ้มกันให้ทุกทาง มาจนกระทั่งบัดนี้

“ไม่รู้เหมือนกันคะ เห็นบอกว่าไม่สบายก็เลยไม่รู้ว่าจะขึ้นเรือมาด้วยหรือว่ากลับไปแล้ว”

ธิปไตยและปัทมสีไม่ได้สนใจ แต่สำหรับภัสสร ตั้งแต่เธอรู้ว่าสร้อยระย้าเป็นเจ้านายที่เมตตาสหัทธ์อย่างยิ่ง ความรู้สึกของเธอต่อสตรีสาวใหญ่ผู้นี้ก็ยิ่งดีขึ้น ดวงตาอ่อนใสบอกความเป็นมิตร

“สรุ้จักพี่สหัทธ์คะ เขาเป็นญาติกับเพื่อนสร”

“หรือจะ” สร้อยระย้าต้องเหลือบมอง ธิปไตยอีกครั้งอย่างรู้สึกเป็นกังวล ธิปไตยถามว่า

“คุณสร้อยเหนื่อยไหมครับ เห็นรับแขกไม่ได้หยุดเลย”

“เหนื่อยแต่ก็ชื่นใจคะ บัตรขายได้เกือบหมดได้กำไรตามเป้าหมาย นี่ประเดี๋ยวจะมีรายการประมูลของที่ได้รับบริจาคมาด้วย คงจะได้เงินช่วยการกุศลเพิ่มอีกหลายแสน”

บุญยงเข้าว่า “เสียธิปไตยเตรียมจะจ่ายอยู่แล้วจริงไหม เสียเซวงด้วย”

เซวงนั่งอยู่ข้างๆ รีบหัวเราะประจบ “แน่นอนครับ ผมยินดีจะช่วยทุกเวลาอยู่แล้ว”

“ดีแล้วละเสีย ทำบุญทำกุศลไว้ ถ้าชาติหน้ามีจริงจะได้เกิดมารวยยิ่งๆ ขึ้นไปอีก เอ... หรือว่ารวยเท่านี้ก็ใช้ไม่หมดอยู่แล้ว”

ความจริงเซวงไม่ใช่คนรวยด้วยเนื้อแท้ หนี้สินรัดตัวแทบจะหายใจไม่ออกแต่ปิดซ่อนความจริงไว้

“แหม ขอมิแต่ครั้งเดียวของเพียง ผมก็ดีใจแล้วละครับ”

“อะไรกัน ผมรวยเสียที่ไหน เทียบกับคุณสองคนไม่ได้หรอก”

เซวงยิ้มประจบจนดวงตาเจ้าเล่ห์ยิบหยี “โธ่ เพียงอย่าถ่อมตัวเลยครับ ยังไงก็รู้ๆ กันอยู่ ถึงเพียงพูดว่าไม่รวยทรัพย์สิ้นเงินทอง แต่ก็ยังรวยอำนาจวาสนา อันนี้สำคัญกว่ารวยทรัพย์อีกนะครับ”

ภัสสรที่ไม่เคยรู้สึกชื่นชมเพื่อนคนนี้ของบิดามาก่อนต้องขยับตัวอย่างอึดอัด แปลกใจที่ปัทมสีเข้ากับเซวงได้เป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่บ่อยครั้งเขาแสดงความเป็นนักแสดงก้าวร้าวนิยมความรุนแรงออกมาอย่างเปิดเผย ภัสสรเคยพูดถึงเซวงแล้วปัทมสีก็ตึงเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดว่า

‘บางครั้งคนทำการคำก็ต้องเป็นแบบนั้น คนเราถ้าถูกระแถมมาแล้วไม่กระแทกกลับบ้างจะอยู่ในวงการได้ยังไง ถ้าพ่อไม่มีคุณเซวงเป็นตัวช่วยรบก็คงจะมาได้ไกลอย่างนี้หรอกนะ’

บุญยงหัวเราะ หันมามองภัสสร สีหน้าของเธอทำให้เขาต้องร้องว่า “อ้าว คนแก่คุยกันทำให้เด็กๆ เบื่อแล้ว หิวหรือยังสรตามพี่โยไปหาอะไรทานดีไหม”

เธอหลบสายตากระต้างของบิดา พูดอ่อยๆ

“ไม่เป็นไรคะ”

บุญยงหันไปพยักหน้ากับลูกชายอย่างเอาใจช่วย

“ไป..โย พาสไปยัดเส้นยืดสาย ออย่ามาจับเจ้าอยู่กับกลุ่มคนแก่เลย”

“ไปไหมสร” โยธินถามอย่างเอาใจ
 ชวนคะนึงขยับตัว “น้องสรไปกับคะนึงก็ได้ค่ะ”
 “คะนึงมาช่วยอาทำงานดีกว่า มีอะไรจะให้ช่วยทำแยะเลย”
 สร้อยระย้าเรียกไว้ อีกฝ่ายจึงไม่อาจคัดค้าน รู้อยู่ก่อนแล้ว
 ว่าสร้อยระย้าให้เธอมาด้วยเพราะว่ามีงานจะให้ทำ
 ธิปไตยมองลูกสาวดูๆ “ไปซิ..!”

ภัสสรจึงลุกขึ้น ดีเหมือนกัน เธอไม่ยอกนั่งตรงนั้นอยู่แล้ว
 ถ้าไม่มีป้ณรสีเธอคงทนไม่ได้นานขนาดนั้น

โยธินกล่าวขอตัวแล้วลุกตาม บุญยงมอญยิ้มๆ ถามธิปไตยว่า
 “ตกลงที่ลูกชายผมไปบ้านคุณนี่ไปดูแลลูกสาวคนไหนของคุณใช่
 ไหม”

ธิปไตยหัวเราะ “ก็คงจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

“ที่แรกนึกว่ามันไปจับส้ม” เขากล้าพูดออกมาเพราะเห็น
 ท่าทีของหนุ่มสาวทั้งสองพูดคุยกันอย่างมิตรสนิทไร้ความบาดหมาง
 โดยมีภัสสรนั่งอยู่ตรงกลางเมื่อครู่ก่อน โยธินเองก็พูดให้ฟังมาก่อน
 ว่าเขาหันมาคบกับป้ณรสีอย่างเพื่อน ไม่ใช่คนรัก

ป้ณรสียิ้มอ่อน

“กับส้มก็ยังเข้ากันได้ดีค่ะ คุณโยเป็นเพื่อนที่ดีเสมอ”

“ลุดใจที่ได้ยินอย่างนี้” ปรกกายตาของบุญยงฉายความ
 เมตตาและจริงใจ ชายสูงวัยเห็นป้ณรสีและภัสสรมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก
 คงไม่เป็นการดีถ้าลูกชายของเขาจะมีเรื่องบาดหมาง “ส้มมีอะไร
 ก็พูดกับมันไปตรงๆ เลยอย่าได้เกรงใจ ถือเสียว่าเป็นคนครอบครัว
 เดียวกัน ก็เรารู้จักกันมานานแล้วนี่จริงไหมเสีย” เขาหันไปยิ้ม
 กว้างกับธิปไตย

ธิปไตยยกมือไหว้ “ผมโชคดีที่พียงเมตตาครับ”

“แหม พูดยังกับเป็นคนอื่นคนไกล” เขาหัวเราะ “สำหรับ
 เจ้าโย ถ้ามันทำอะไรไม่ดี เสียว่ากล่าวตักเตือนมันได้ตามใจชอบ
 เลยนะ ถือเสียว่าเป็นลูกเป็นหลาน ไม่แค้นนะ อีกหน่อยมัน
 อาจจะกลายเป็นลูกเสียจริงๆ ก็ได้”

เขวงยิ้มกว้าง “จะเป็นขยใหญ่หรือขยเล็กครับ”

“คุณโยชอบสรค่ะ” ป้ณรสีตอบยิ้มๆ

“ภัสสรเป็นเด็กน่ารัก ผมยินดีรับเป็นลูกสะใภ้ เสียธิปไตย
 จะเรียกสินสอดเท่าไรก็ว่ามาเลย ถึงต้องหมดเนื้อหมดตัวเพื่อลูก
 ผมก็ยินดี”

“อะไร นี่จะสู้ขอกันตรงนี้เลยหรือครับ” เขวงหัวเราะ

“อ้าว ก็ภัสสรจะเรียนจบแล้วไม่ใช่หรือ เจ้าโยของผมก็
 เป็นพ่อพวงมาลัยมานาน ถ้าเขาอยากแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา ผมก็
 ดีใจอยากจะจัดการให้”

“ผมคงไม่เรียกร้ออะไรหรอกครับ ถ้าโยธินต้องการอย่างนั้น
 ผมก็ยินดี”

“อ้าว ต้องขึ้นอยู่กับฝ่ายหญิงด้วยซิว่าเขาพอใจลูกชายผม
 หรือเปล่า”

“ภัสสรไม่มีปัญหาหรอกครับ” ธิปไตยตัดสินใจแทนอย่าง
 ไม่ลังเล

“แปลว่าภัสสรก็รักชอบโยธินหรือ”

“ถ้าผมให้แต่ง เขาก็ต้องแต่งครับ”

บุญยงขยับนิ้วชี้ไปมาอยู่ตรงหน้า “คุณไม่รู้อะไร ปลูกเรือน
 ต้องตามใจผู้อยู่ ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นเรือนร้าง เด็กสมัยนี้
 เขามีความคิดอ่านความต้องการของเขาเอง ไม่เหมือนสมัยเราที่
 พ่อแม่จัดการให้ทุกอย่าง บางคู่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน
 เสียด้วยซ้ำไป แต่ก็อยู่กันได้ ถ้าเราทำอย่างนั้นกับเด็กสมัยนี้ละก็มี
 หวังเล็กร้างกันเป็นแถว”

ธิปไตยนิ่งฟังยิ้มๆ ทั้งที่ไม่คิดคล้อยตาม ถึงอย่างไรหาก
 โยธินต้องการจะแต่งงานกับภัสสร เขาก็จะให้แต่ง ไม่ว่าเธอจะพอใจ
 หรือไม่ก็ตาม

ร่างสูงสีหน้าอ่อนที่ติดตามเอาใจทำให้ภัสสรใจอ่อน ท่าที
 แข็งขืนต่อต้านที่คิดว่าชายหนุ่มดีแต่จะใช้พ่อเป็นอาวุธบังคับใจเธอ
 กลับอ่อนลง ถึงอย่างไรก็ตามตั้งแต่เธอเห็นพรพรรณรายในอ้อมกอด
 ของเขามาจนถึงการที่เธอได้รู้จักสหัส ความรู้สึกของเธอต่อชายหนุ่ม
 ผู้นี้ก็จืดจางกว่าที่เคยเป็น

เธอมองเห็นแต่ข้อด้อยของโยธินที่เขาเจ้าสำราญไร้แก่นสาร
 ขณะที่เห็นสหัสเป็นคนที่น่านิยมนิยมชื่น ในความอ่อนโยน สีหน้า
 ของหนุ่มรุ่นพี่ที่กลับแฝงความเด็ดเดี่ยวจริงจังน่าเกรงขาม ปรกกาย
 กร้าวแกร่งดูตันที่วาบเป็นบางครั้งขึ้นในดวงตาเขากลับเป็นเสน่ห์เร้นลับ
 ที่ทำให้สาวน้อยอ่อนต่อโลกอย่างเธอฉงนสงสัย

ใจเธอเฝ้าแต่่วนเวียนนึกถึง... สหสกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน...

เธอไม่รู้ว่าเขาแฝงอยู่ในเรือ เฝ้ามองชิปไทยและปัทมศรี!

โยธินช่วยตักแบ่งอาหารว่างก่อนจะไปหาเครื่องดื่มมาให้ แล้วลงนั่งทานด้วยข้างๆ ชวนพูดคุยเรื่องที่ภัสสรไม่มีใครได้ใส่ใจเท่าไรนัก

พอเห็นเธอเบื่อเขาก็ชวนว่า

“ขึ้นไปดูวิวข้างบนกันไหม เย็นแล้วข้างบนไม่มีแดดแล้ว”

“อะ สรก็ว่าจะขึ้นไป อยู่ในนี้นานๆ แล้วอึดอัด”

“หลายๆ คนติดห้องแอร์ น่าเสียดายอากาศธรรมชาติบริสุทธิ์ น่าสบายดีออก”

มือใหญ่ตะแคงเอวบางให้เดินผ่านผู้คน ชวนคะนึงหันมามองครั้งแล้วครั้งเล่า รู้สึกวูบวาบจนมือสั่น ของรางวัลสำหรับงานช่วงกลางคืนที่กำลังจัดเรียงพลัดตกลงไปที่พื้น

สร้อยระย้าหันมามอง “ระวังหน่อย ของนั้นมีราคาทั้งนั้นนะ”

หญิงสาวรีบหันกลับไปสนใจกับงานที่กำลังทำ แต่ก็อดชำเลื่องมองหนุ่มสาวที่อยู่ไกลออกไปในกลุ่มคนไม่ได้

ท่าทีของโยธินต่อภัสสรในครั้งนี้ไม่เหมือนเมื่อเขาพาเธอมาบ้านในครั้งนั้นดูภัสสรมีท่าทีฟังใจชายหนุ่มไม่น้อย แม้จะมีการต่อปากต่อคำเข้าหยาแต่ภัสสรก็ยอมทำตามทุกอย่าง บอกให้รู้ว่าเขามีอิทธิพลเหนือจิตใจเธอ มีใช้อ่อนอ่อนเอาใจเธออย่างหมอบราบคาบแก้วเช่นนี้ ชวนคะนึงรู้สึกเจ็บปวด

ภัสสรที่ไม่รู้ตัวว่าถูกคอยตามมอง ไม่มีท่าทีว่าจะสนุกสนานหรือปลาบปลื้มกับรางวัลสูงไบหน้าสะอ้านที่ตามเอาใจอยู่ใกล้ๆ เลย หลายคนแหวะเข้ามาทักทายชายหนุ่มแล้วก็ปลีกตัวจากไป ในท่ามกลางคนหนุ่มสาวเหล่านั้น ดูเหมือนโยธินจะเป็นที่รู้จักและนิยมชมชอบไม่ใช่น้อย

เธอบอกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “พี่โยไม่ต้องคอยตามดูแลสรหรือคะ ไปคุยกับคนรู้จักเถอะ สรอยู่ได้”

ที่สุดเขาก็ถูกคนรู้จักแยกตัวจากไปโดยที่ภัสสรรับรองแข็งขันว่าไม่ต้องเป็นห่วง

“แล้วพี่จะกลับมา”

เธอกลับไปนั่งข้างปัทมศรีซึ่งแยกจากบิดามาคุยอยู่กับคนอีกกลุ่มหนึ่ง ฟังเขาคุยกันครู่ใหญ่ก็ปลีกตัวถอยออกมา เดินลัดเลาะผ่านส่วนต่างๆ ไปยังบันไดชั้นแคบๆ ที่วนขึ้นไปชั้นบนสุดซึ่งมีหลังคาอยู่เพียงครึ่ง เปิดส่วนที่เหลือรับลมและชมทิวทัศน์ได้เต็มที่

หญิงสาวเดินเรื่อย ๆ ตัดผ่านทางเดินที่ว่าง มีกลุ่มคนกระจ่ายคุยกันประปรายทั้งตามโต๊ะนั่งและริมราวระเบียง บ้างหันมายิ้มให้อย่างมีไมตรี

ภัสสรเกาะราวมองดูทิวทัศน์ที่เรือสำราญเคลื่อนผ่าน แม่น้ำกว้างใหญ่ สองข้างฝั่งมีทั้งบริเวณที่คร่อมด้วยต้นไม้หนาแน่นและบริเวณที่เป็นอาคารสิ่งก่อสร้างใหญ่เล็ก ลมเย็นพัดมาปะทะใบหน้าและเรือนผม เธอนึกถึงสหัสแล้วก็เผลอระบายยิ้มอยู่ในใบหน้า สีหน้าท่าทีและสายตาของหนุ่มใหญ่จงใจแสดงให้รู้ถึงความใส่ใจโยดี และทำให้เธอรู้สึกกลายเป็นคนพิเศษมาตั้งแต่ต้น หญิงสาวสร้างความฝันละมุนหวานขึ้นในหัวใจ และมันก่อตัวแน่นหนาเกาะกินล้าลึกมากขึ้นทุกที

ภัสสรไม่รู้ว่า ในขณะที่เดียวกันนั้น สหัสไม่ได้นึกถึงเธอเลย แม้แต่น้อย หนุ่มใหญ่ผู้ถูกโหมرمจนระอุด้วยความรักและความแค้นในอดีต แฝงตัวอยู่ตรงนั้นตรงนี้เฝ้าแอบมองชิปไทยและปัทมศรี....

“หมูนี้อะไร ดูยิ้มซึ้งๆ ขริมๆ หน้าตาเหมือนมีเรื่องกังวล มีปัญหาอะไรบอกได้ไหม”

ปัทมศรีมองหน้าคนถาม โยธินเองก็ไม่ได้แตกต่างจากเธอในระยะหลังๆ นี้เธอต้องแปลกใจว่าชายหนุ่มผู้มียิ้มเรีงร่า ปรกกายตาแพรวพราวช่างเล่นและเสียงหัวเราะไม่เหมือนใครที่เคยมีความสุขสนุกสนานได้ในทุกที่ ได้หายไปเสียที่ไหน กลายเป็นชายหนุ่มเคร่งขริมหม่นมัวที่เธอคล้ายไม่เคยรู้จักมาก่อน

“เปล่านี้ ส้มไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย โยชิ หมูนี้อะไรเห็นเจี๊ยบๆ ขริมๆ ผิดไป ว่าจะถามอยู่เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ผมสบายดี...” เขายิ้มผืนๆ

“ไม่ได้มีเรื่องอะไรหนักหนากับพรรณรายและภัสสรใช่ไหม”

ชายหนุ่มย้อนถามว่า “สรเข้าใจผมผิดเรื่องคุณพรรณใช่ไหม เขาพูดอะไรกับส้มบ้าง”

“เขาเคยพูด... แต่ก็ไม่มีอะไรหนักหนาหรอก หลังๆ นี้ไม่ค่อยได้คุยกัน แต่ก็ดูเขามีความสุขดีนะ”

ชายหนุ่มนิ่งไป “หลังๆ นี้เวลาผมไปที่บ้าน สรไม่ยอมลงมาคุยด้วย ผมก็เลยไม่ได้ไปอีกเพราะไม่อยากจะให้ใครๆ เข้าใจผิดเรื่องคุณพรรณ”

“แต่เมื่อก่อนนี่โยก็รู้ไม่ใช่หรือว่าพรรณรายชอบโย” เสียงเธอคล้ายตำหนิ

“ครับ ผมไม่ดีเอง ยิ่งรู้ว่ามีคนชอบก็ยิ่งปลื้มแล้วเลยลืม
ระวังตัวไป แต่ในใจผมไม่มีอะไรเลย”

“สัมผัสว่าโยไม่ได้อะไร ดีแล้วละที่ปรับตัวใหม่ได้
พรรณราย ยังเป็นสาวสวยประเดี๋ยวจะคิดมาก พ่อของเราสองคน
ก็ไม่ใช้ใครอื่นที่ไหน อย่าให้ต้องมาหมางใจกันเลย”

“สัมผัส่ ดูซึ่มๆ หมองๆ มีอะไรในใจบอกกันบ้างได้ไหม”

หญิงสาวสั่นหน้า “สัมผัส่ไม่ได้มีปัญหาอะไรค่ะ”

เขาวางมือของมิตรลงบนไหล่เธอ “สัมผัส่ไม่อยากพูดก็ไม่เป็นไร
แต่ถ้าต้องการเพื่อนละก็ ผมอยู่ตรงนี้เสมอนะ”

ดวงตาเธอหม่นมัวจนต้องหลบมองพื้น

“ขอบคุณค่ะ โย ขอบคุณมาก”

ภาพชายหญิงทั้งสองอยู่ในสายตาของทั้งสัทส์และชวนคะนึ่ง
ซึ่งลอบมองจากต่างทิศทาง พอมีโอกาส ชวนคะนึ่งก็เลี่ยงจากงาน
ขึ้นบันไดไปมองหาภัสสร เห็นเธอพูดคุยกับใครบางคนซึ่งคงจะเพิ่ง
ทำความรู้จักกันไม่นาน

หญิงสาวยืนหลบห่างออกมา มีซุ้มหลังคาและบาร์เคาท์เตอร์
บังอยู่ในระหว่างกลาง

ชวนคะนึ่งมองสาวน้อยที่กำลังพูดคุยกับคนแปลกหน้าด้วย
ความรู้สึกแปลบปลาบ ภัสสรอ่อนเยาว์สะสวย ดูบริสุทธิ์สดใส
และเป็นมิตร ไม่น่าแปลกใจที่ใครๆ ก็อยากจะเข้ามาทำความรู้จัก
พูดคุยด้วย

ท่าทีของโยธินที่แสดงความรักถนอมโยธินสาวน้อย ทำร้ายจิตใจ
เธอจนชอกช้ำ เธอเคยเห็นชายหนุ่มเพียรพยายามต่อโทรศัพท์หา
ภัสสร แล้วสีหน้าสลดเมื่ออีกฝ่ายไม่รับสายหรือหากรับก็ตัดบทไม่ยอม
คุยด้วย หากพอภัสสรตอบรับโดยดีเขาก็กลับแจ่มใสขึ้นบานเป็นคน
ละคน

เธอมองสาวน้อยที่ยืนยิ้มแย้มพูดคุยอยู่ไกลออกไปด้วย
ความรู้สึกแปลบปลาบ

ร่างสูงขึ้นบันไดมามองหา สาวใหญ่ขยับจะออกมาต้อนรับ
แต่แล้วก็ต้องชะงักสีหน้าเจื่อนจางเมื่อโยธินมองเห็นภัสสรแล้วสาวทำ
ตรงเข้าไปหาโดยไม่สนใจจะมองใครอื่น เขายิ้มแย้มทักทายคนใน
กลุ่มพลางเอื้อมือแตะหลังไหล่อีกฝ่ายคล้ายประกาศความเป็นเจ้าของ
และภัสสรก็มีได้หลบเลี่ยง

อีกครู่หนึ่งหนุ่มสาวกลุ่มนั้นก็ชวนกันเคลื่อนตามคนอื่นๆ ไปที่
บันไดเพื่อจะลงไปตักแบ่งอาหารและร่วมงานที่เพิ่งจะเริ่มอย่างเป็นทางการ
เสียงโฆษกพูดผ่านไมโครโฟนดังแว่ว พอจบก็มี
เสียงดนตรีดังขึ้น

โยธินโอบภัสสรให้หลบรอให้คนอื่นเดินผ่านลงไปก่อน ในที่ทาง
อันจำกัดตรงทางลง ร่างสูงโอบร่างบางไว้ให้พ้นจากคนอื่นๆ ที่ค่อยๆ
เดินผ่านหน้าไปพลางก้มลงพูดคุยด้วยสีหน้าอ่อนโยนอย่างยิ่ง

ชวนคะนึ่งกัตรีมฝีปาก เจ็บปวดหึ่งหวงจนน้ำตาท่วมอยู่ในอก

ที่สุดคนส่วนใหญ่ก็ลงบันไดไปรวมกันที่ห้องชั้นล่าง ยังมี
เหลืออยู่บ้างประปรายแต่ก็ไม่มีใครสนใจกัน ชวนคะนึ่งแอบกริดน้ำตา
ขณะเดินเลาะไปตามราวลูกกรง ลมคำแรงขึ้นพาให้เสื่อเธอพริ้วไหว

ความรักที่ไม่สมหวังคล้ายแผลหนองที่สุกเต็มที หญิงสาว
นึกถึงความใกล้ชิดที่เคยมีต่อกัน เธอดูแลจนชายหนุ่มเติบโตขึ้น
จากเด็กผู้ชายฉลาดซุกซนเป็นชายหนุ่มสูงใหญ่หล่อเหลาสะอาดสะอาด
หลายปีที่เขาจากไปเรียนเมืองนอกก่อให้เกิดความรู้สึกขี้ดกันบางอย่าง
แต่ไม่ได้ทำให้เธอรักเขาน้อยลง กลับทำให้ความปรารถนาในหัวใจ
รุนแรงยิ่งขึ้น

เธอปล่อยให้ตัวเองร้องไห้ออกมาทั้งที่เคยฝืนใจเก็บกดไว้ข้างใน
มาตลอด

ผู้คนเริ่มถือจานอาหารขึ้นมานั่งทานกันตามโต๊ะ น้ำตาที่ไหล
พรุผลึกตันให้เธอหาที่ลับตาเพื่อจะซ่อนตัวร้องไห้ เธอบังเอิญมาหยุด
ที่มุมหนึ่งซึ่งออกจะลับตาคนเพราะมีฉากกั้นเป็นหลังบังอยู่ แม้จะมี
เส้นโซ่ร้อยป้ายใหญ่ “อันตราย ห้ามเข้า” กันไว้ เธอก็มุดลอด
เข้าไปจนได้

จนน้ำตาแห้ง เธอจึงกังวลว่าสร้อยระย้าจะตามหาเพราะเธอทิ้ง
งานที่ได้รับมอบหมายให้ทำขึ้นมาเฉยๆ หากพอขยับกาย ร่างเล็กๆ
ก็มีอาการชวดเซ ชวนคะนึ่งคว่ำราวระเบียงไว้แล้วก็ได้สังเกตเห็นว่า
รั้วกันด้านนี้เป็นประตูที่เปิดออกได้ เพียงแต่มีกลอนเหล็กแข็งแรง
สองตัวสอดสลักยึดไว้แล้วผูกไว้ด้วยเส้นเชือกหนา

อะไรอย่างหนึ่งวาบเข้ามาในความคิด

เธอชะงักกายออกไปดู เห็นพื้นน้ำสีเข้มเพราะเริ่มจะค่ำมืด
เป็นระลอก ทอประกายกับแสงไฟระย้าอยู่เบื้องล่าง.....